

Nogle faa

Sørge-Sanger

Over

Den Edle og Belfornemme

(Nu Salige)

Mad. Hætte Maria

Selmer,

Belærværdige

Dr. Christen Selmers

til Livet Høyt-Elskelige Hætefælle,

(Hvis Jordiske Levninger blebe ved en Høyt-anseelig Lige-

Begravelse begravede til sit Hvile-Sted i Bergens Dom-Kirke

d. 2 Sept. 1754.)

Som et vel fortient Taknemmeligheds Tegn,

forfattede

af

De Efterlattedes

Ærbødigste og høyt forbundne Diener

H. M. Abell.

B E R G E N,

Trykt hos Christoph Roether Kongel. Majest. privilegeret Bogtrykker.

a jeg nylig kom fra Landet,
Hvor jeg vel fornøjet var,
I vor Friheds Tid, blandt andet
Hørte jeg, at Døden har

Luttet Madam' Selmers Dne,
Ach jeg neppe meere Land!
Ach! en Corrig haard at døye
For en Moder, for en Mand.
For en Moder, som af Velde
Er som Duen gandske graae,
Som af Corrig maatte fælde
Salte Taarer, da Hun saae
Eig udi sin høye Alder
Skilt ved Alders Støtte-Stab;
Eorgen Hende tung vel falder,
Men GUD tog kuns, hvad han gab.
Nu, min Geist! i Sorge-Tone
Vend dig til den fiære Mand,
Som har mist sin fiære Kone,
Og er sadt i Eenlig Stand,
Som har mist en Ven, der baade
Forestøed Hans Huus med Ekke,
Saa og kunde styre, raade
Saa, at alting hurtig gif.
Elige Koner (som i Tiide
Veed at søye, veed at gaae
Om en Mand, naar Han maa liide
Et og andet) De bist maae
Prises høyt, ja prises meere,
End hvad høylig prises bør;
Thi hos denne Dyd er fleere
Dyder, jeg bist sige tør.

Za naar Skionhed, glatte Kinder
 Skinder hen, og reent forgaar,
Mand Forstand og Dyd dog finder,
 Som ufrænkkelig bestaar.
Jeg lærer om Tabitha, at
 Hun flittig var og dydig,
En herlig Trost, en herlig Skat,
 Alt man Guds Bud er lydig.
Hun paa de Armes beste saae,
 Og elskede sin Næste,
Hun uden Hielp lod ingen gaae,
 Som havde ey til beste.
Jeg og det samme siige maae
 Om vores nu Afdøde,
Alt Hun mig tit til gode saae,
 Ja gaab mig Kost og Føde.
Hun har den samme Godhed hviist
 Mod flere af min Orden,
Hvor ved Hun intet har forløst,
 Men er belsignet borden.
Men, min Pen! tør du saa løbe,
 Holdt, jeg frygter, at du fand
Dig forløbe, dertil røbe
 Din Bankundighed. Søg Vand.
Søg at trøste De, som ere
 Sorrighfulde, billig Sorg!
Dog maae I fornøyet være,
 Tænkende paa Himmel-Borg.
Den Afdøde kommer ikke
 Meer' til Eder, men I skal/
Naar GUD Eder Bud vil stikke,
 Hende see blant Englers Tal.
Men førend jeg reent bryder af,
 Vil jeg en Grab-Skrift sette
Paa Hendes Hvile-Stad, og Grab/
 Skiont Versene er' flette:

EPITAPHIUM

Heu cecidit florens ætatis flore marita!
 Cum matura seges falce resecta cadat.
 Tempore, quo marcent flores, flos marcuit ejus,
 Ac cecidit, nam flos ille caducus erat.
 Augusta forma est augusto mense potita
 Nostra beata, fatis jam requietis habens.
 Hæc requies illi requietis vespere cesfit,
 Illi quô potuit dulcius esse nihil.
 Namque est ad sedes jam tum translata beatas
 Pars ejus potior, quæ sine fine manet.
 Conditur at tumulo pulvis, nam pulvis &
 umbra
 Nos fumus, Illius molliter ossa cubent!

